

פשעים

מחלה אוטוגנית

שכחה היא מחלה נפוצה, ביחוד בסרטי קולנוע מן הסוג הזול. אולם הפעם נראה כי קבוצה שלמה של אנשים בריאים לקחה במקובץ במחלה הפוטוגנית. הקבוצה: נה"ג אש"ד בתחנה המרכזית.

התקרית אירעה כאשר מכונית אש"ד עלתה על אחד הרציפים, פגעה בתא מודיעין ופצעה את היושב בו, איש אש"ד.

כאשר באה המשטרה לחקור בענין נתברר לה כי הנהג הדרסן נמלט עם מכוניתו

נשארו האם והבת הצעירה אסקה, שהיו צריכות להצטרף אליהם לאחר זמן. מאותו יום נעלמו עקבותיהן.

ידיד במזלם. שלושת בני המשפחה הי אחרים נדדו אל פנים רוסיה, הגיעו לאחד הכילוונים. אולם הם לא נשארו מאוחדים. אפרים הגיע לגיל הגיוס, נקרא לשרת ב"צבא הסובייטי. לפי עצת ידיד, הגיש בקשה להתקבל לצבא הפולני של הגנרל אנדרס, מצא עצמו, לאחר חודשים, באחד המחנות ליד צוה.

בחינתו בארץ החליט לערוק מן הצבא. הוא שינה את שמו, לדרישת הסוכנות היהודית, לגרוס, קבל תעודת זהות על השם הזה,

חינות היומית, כי סוף סוף נחלה משטרת ישראל נצחון ממש במלחמה בסריר. קבר צת המגן השחור, שהתמחה במשלוח מיכ"תני איום להגיונות ספרים ולאנשי ציבור המפיצים ועות פרוסובייטיות, נתגלתה: קבוצת ילדים, בני 12-13, שניסתה להתפרץ בלילה לבית הדפוס של מרדכי רענן בתל-אביב, נעצרה, הובאה למשטרה שפתחה מיד בת קירה. יש לצפות, קבעה העתונות, לגילויים מעניינים.

הילד, שהסתכל, מבדד לחלון, בנעשה בדפוס ישראל הגדול, בצפון תל-אביב, לא משך כל תשומת לב מיוחדת מצד עובדיו. שעה שהוכנסים לבני עסקו בקיפול הגליונות האחרונים של העולם הזה, המודפס שם, עבר מרדכי רענן, אחד השותפים בדפוס, גבוה, רוה, לשעבר מפקד גבוה באצ"ל, בארץ לם הגדול. עינו נתקלה ביד שחורה בעד החלון, נטלה כמה אותיות עופרת מארון סדר.

רענן זינק אל הדלת, הפתיע את בעל הדי הגונבת, כשהוא עדיין עומד ליד החלון. הגנב: נער בן 12, לבוש מכנסים קצרים, כר לו נפחד ורועד. בכיסו גילה רענן את האר"תיות הגנובות.

אגרופנים וכו'. הילד פרץ מיד בבכי. "אני אספר את הכל, אני אספר את הכל", הבטיח. "הכל": קיימת קבוצת נערים הגוב"ב עם עופרת ממקומות שונים, מתיכים אותה יוצקים ממנה אגרופנים וצעצועים דומים. הם גונבים גם אותיות דפוס, לשם מכירה לבתי-דפוס אחרים.

המשטרה, שנקראה למקום, רשמה כתיסר כתובות של חברי הקבוצה. בינתיים אחזה העתונות היומית, הצמאה לסנסציות, באוספי העופרת, הפכה אותם ללוחמי מחתרת. כמה עתונאים, שפנו לקבלת פרטים נוספים מה משטרה, קיבלו את התשובה: אין מה להוסיף למה שפורסם.

הפרשה המצחיקה לא שעשעה, כנראה, את המגן האמיתי. במכתב שפורסם בידיעות אחרונות, השתדל הארגון להחזיר לעצמו את העטרת שנפגמה. "אנו ארגון רציני, הכריז. "מעולם לא גנבנו — גם לא נגנבים. יש לנו נשק — אנו נהרגו את סנה עד פסח."

דרכי אדם

פגישה ב"קפולסקי"

חייליו של היטלר צעדו ברחובות טרוח"ר ביץ, במזרחה של פולין. על המדרכות עמדו

פעולה חדשה. קרונית רכבת סיירה, משך 3 ימים רצופים בקו חיפה-עכו-נהריה. ליד מעברי הרכבת, שאין בהם מחסומים ואשר גרמו לזמן האחרון לתאונות קטלניות (העולם הזה 802) הוצבו מלכודות. כל נהג שנסע באי זהירות ומרר לעבור את הפסים לפני הגיע הקרונית המתקרבת, מצא עצמו לפתע מוקף שלושה שוטרי תנועה מהמל"כודת. רוב הנהגים ניסו לטעון שהקרונית נסעה במהירות מופרזת. לאלה חתה אפתעה נוספת: מהקרונית ירד שוטר תנועה נוסף ומד-מהירות (סטופר) בידו, שהעיד שהקרר"גית נסעה במהירות הנכונה.

הסעיה הנשכח. כאשר הובאו 45 הנהגים הראשונים לפני בית משפט השלום בעכו, הופתעו לכתחילה גם השופט עצמו כי שמעו את סעיה האשמה, שלפיו כמעט ולא הובאו עדיין נאשמים למשפט. אולם הוא התאושש במהרה, קנסם בסכומים של 10 לירות כל אחד, בצרוף אזהרה חמורה.

רדיו

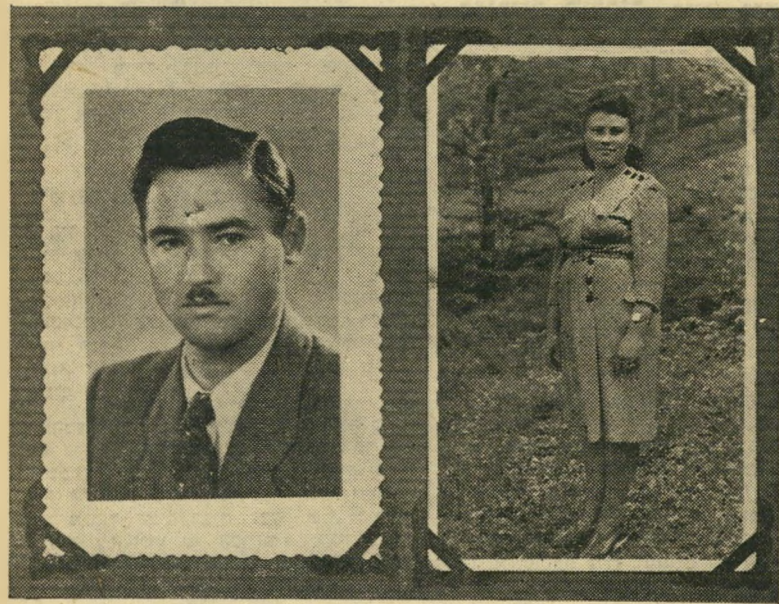
אשר באויר

זלדה קפלנסקי, יהודיה חושבת פולין, כבר היתה בגיל (74) שבו חושבים על "מחל" מחלת הסוכר הקשה שלה בודאי שלא נתנה סיכויים לחיים ממושכים. אולם היא רצתה, לפני מותה, לטעום משהו מ"בתה היחידה חנה, תושבת ירושלים זה 13 שנה. אלא שזלדה אפילו לא ידעה את כתובת בתה, לא יכלה לכתוב אליה. ערב אחד בקרה בבית בן אחיה; מקלט הרדיו היה פתוח וממנו בקע שידור של קול ציון ל"גולה התכנית, שכללה דרישות שלום, העלתה רעיון בלב הזקנה. היא כתבה לירושלים, בקשה מקול ציון לגולה לחפש את בתה. כעבור שלושה שבועות קבלה זלדה קפ"לנסקי מכתב בו הודיעו לה כי בשעה מסוי יימת, כעבור יומיים, תוכל להאזין לקול בתה.

היה זה מקרה רגיל לגבי תחנת השידור של ההסתדרות הציונית, שרשמה לזכותה, בימים אלה, שלוש שנות קיום.

היתה זו עבודת נמלים, שנעשתה בלי רעש ופרסומות מיותרות. מנהל התחנה ברוצל, אלי עזר ארנוב, צעיר פעיל ובעל מרץ, ירושלמי ותיק ועורך עתונם של לוחמי ירושלים הי נצורה, סיכם את עבודת שלוש השנים, שלא כרגיל במדינה, ללא התרברבות, דיבר יותר על המאמצים לקראת העתיד.

בשקט סיפר על 70 תחנות השידור כי ארצות הברית, 20 התחנות בדרום אמריקה, 19 תחנות הקנדיות החוזרות על שידורי

רגינה ואפרים פכטינגר תמונת אחיה

בסכך התנועה שבתחנה בטרם היה בידו חבריו הסיפק לעצרו.

"האם הכרתם את האישה?" נשאלו הנהגים על ידי המשטרה. "לא" — באה התשובה.

משפט

לאחר 2 כוסיות 6 חדשים

באחת ממסעדות יפו ישב, לפני שבועות מספר, פרץ הירש, שמש בית-כנסת, לגם כוס בירה ליד שולחן ערירי. כאשר עמד לעזוב את המקום ולשלם עבור המשקה, שמע לפתע, בשפה ההונגרית המובנת לו, קול ידידותי: "אני אשלם, הצטרף אל שולחני."

ככל יוצא הונגריה, השמח לשוחח קמעה עם בני מולדתו, הסכים חירש מיד להצעה האדיבה, הצטרף לשולחן בו ישבו שלשה גברים ששוחחו בקול רם על ענייני עסק.

המוזיקן, אלכסנדר פוייר (42) הציג מיד את עצמו כתייר מקנדה, אליה הגר לפני שנים, סיפר כי הנו בעל הון המתעתד להשיק חלק ממנו בארץ. חירש, שבולבל תחילה מסכומי הדולרים שהזכירו בשיחה, התאושש, נסה להציע לפוייר להשקיע סכום ידוע ב"בניית בית-מרמץ בגבליה". "זהו רעיון גאוני, אתיעץ עם ידידי", אמר פוייר, שילם את דמי השתייה של השולחן, טען שעליו להמיר לנסוע לירושלים, שם מחכים לו בכנסת כמה "ח"כים. הירש שמח לפגישה הבלתי-צפויה, שכנע את בעל ההון להשאר, לבקר בביתו, בו יכיר גם את אשתו.

פוייר הסכים, לאחר הפצרות, התארח בבית הירש כארבעה ימים, אכל ושתה על חשבונם. לפני שעמד ללכת, נזכר כי אין לו כסף ב"פ

הצטרף לקבוץ חניתה שבגליל העליון. אפרים עבר לרמת-גן, עבד במוסכים, ב"בחי-חרושת, שירת בפלוגת מתח של גייסים בעת מלחמת השחרור. באחד המשלטים פגש בידיד, בן עירו בפולין. השנים התידדו ואפרים נתן לחברו, למוזכרת, את תמונתו.

לאחר המלחמה חזר אפרים לרמת-גן, החל לעבוד כנהג בחברת הבנין של הקיבוץ המאוחד. הוא התערה בין צעירי המקום, עסק בספורט, היה מקובל בחברה. כאשר נשאל על משפחתו, ספר כי קרוב לוודאי שהושמדה בחלקה, ואילו אביו ואחותו, קיוותו חיים אי שם בברית המועצות, אף על פי שלא קיבל מהם כל מכתבים.

מי יבשר? לפני שבועיים ישבו, בחיפה, גבר ואשה, ניהלו ביניהם שיחה עירונית אודות עיר מולדתם טרוחוביץ. לפתע שאלה האשה אם בן שיחה פגש, בדרך מקרה, את אחיה אפרים.

האיש חפש בנידותיו, מצא את התמונה שקבל לפני ארבע שנים מידיד, שעה שהיו תקועים במשלט בגליל. האשה הכירה מיד את אחיה.

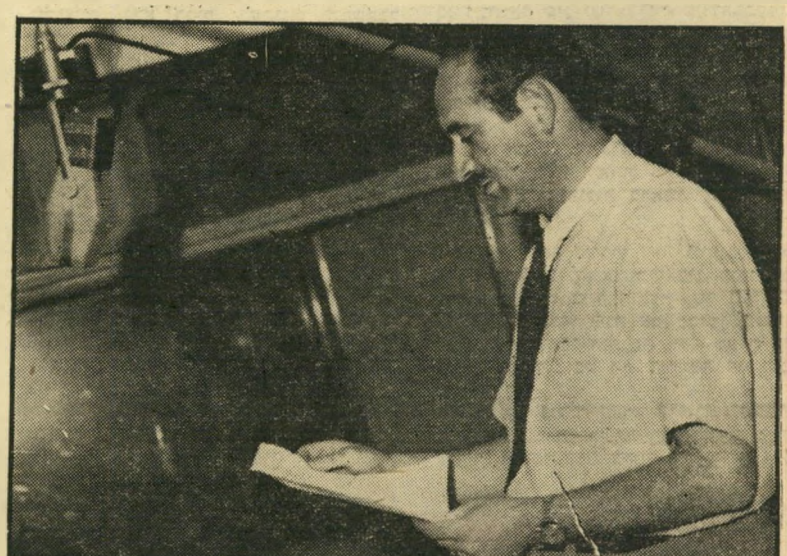
אולם הידיד לא ידע את כתובתו המדויקת של אפרים, יעץ לרגינה לשאול עליו ב"עיריית רמת-גן. היא נסעה מיד למקום, שא לה בעירייה על אפרים פכטינגר. פקיד הריש שום השיב בשלילה. אולם כאשר ראה את התמונה, הכיר מיד את אפרים גרוס. "הוא וחבריו יושבים מדי ערב בקפה קפולסקי, במרכז העיר", אמר.

חיירת ואחות התרגשות, נכנסה רגינה לבית הקפה, שאלה את הצעירים שישיבו בו על אפרים. הם ציפו לבואו כל רגע. כאשר נודעה להם עטרת בואה של האשה, דבקה גם בהם ההתרגשו. הם הפילו גורל: מי יבשר לו את הבשורה.

תפקיד זה נפל, באקראי, לחברו נהג הי עירייה שפגש את אפרים בכביש פתח-תקוה. אילו ידע.

רושם רב על הנוכחים. רגינה הכירה בקושי את אחיה, אולם הוא הכירה מיד. בעל בית הקפה לא יכול להתאפק, פרץ בבכי. אפרים קבל תופשה קצרה ממנהליו, שמסרו לו גם מכונית, בה הוביל את אחותו לביתה שבמפרץ חיפה. שם נודע לו מפיה כי האב, למרות גילו (60), נשא אשה, הוליד שני ילדים. הוא עודנו ברוסיה ומשוכנע כי בנו אפרים נפל במלחמה.

חיך אפרים בעצב, אמר: "אילו ידע הי זקן שאני חי, היה נעשה צעיר ב"20 שנה, לפחות."

מנחה "קול ציון לגולה" אייעזר ארנוב קול בתה

רבות התושבים, ביניהם אלפי יהודים, הת"בוננו בשקט במסדר של הצבא המנצח. השקט לא נמשך זמן רב. אם כי השמדת היהודים הגדולה טרם החלה, היו ההתעללויות של הנאצים ביהודים חזון נפרץ. אולם אפרים פכטינגר, עלם בן 16, לא סבל הרבה, אביו, סוחר, הצליח להעלים את הידור"תו, נהנה מיחס טוב יותר מצד השלטונות.

העיר החליפה ידי, עברה לשלטון צבאי סובייטי. הבטחון הכללי גבר ורבית פכטינגר התגורר קצין חיל האויר הרוסי ואשתו, ש"התידו מאד עם מארחהם, הציעו להם את עזרתם כאשר פלשו הגרמנים לרוסיה. אפרים, אחותו הצעירה ממנו רגינה וה"אב החליטו לעבור מיד לרוסיה. בפולין

קול ציון המוקלטים ומובאים אליהן בדרך האויר. השבוע היה ספוקם של עובדי קול ציון גדול, שכקבלו מכתב מאת זלדה קפלנסקי: "שמעתי אונ קול בתי... תודה רבה לכם... צעשיו אני יכולה למות בשקט."

נוער

אני אספר את הכל

בהרועת גיל הכריזה, לפני שבוע, הע" * סעף 2 מתקנות התעבורה, הון בנסיעה ומסוכנת לזמן מעברי הרכבת.

הארץ
חוששים מסגירת הגבולות לברלין (חרות)
ר. קמרניץ, תל-אביב
מי חושש?
20 סיגריות, 120 גרושה. (חרות)
ברוך בתנהיימר, חיפה
כולל מס אשפה.